

Sygn. I C 1438/16 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy we Włocławku Wydział I Cywilny

Przewodniczący : SSR Monika Drzewiecka

Protokolant : st. sekr. sąd. Wioletta Rosołowska

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) S.A. we W.

przeciwko: (...) Sp. jawnej we W., B. S., G. W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanych (...) Z. W., (...) Sp. jawnej we W., B. S., G. W. solidarnie na rzecz powoda (...) S.A. we W. kwotę 45.758,97 zł (czterdzieści pięć tysięcy siedemset pięćdziesiąt osiem złotych dziewięćdziesiąt siedem groszy) z ustawowymi odsetkami od dnia 10 maja 2013r. do dnia zapłaty;
2. przyznaje kuratorowi dla nieznanych z miejsca pobytu pozwanych radcy prawnemu D. D. wynagrodzenie w kwocie 2.952 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) wraz z wliczonym należnym podatkiem VAT oraz kwotę 35 zł (trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów dojazdu, które wypłacić z konta zaliczek ((...)/ (...));
3. zasądza solidarnie od pozwanych (...) Z. W., (...) Sp. jawnej we W., B. S., G. W. solidarnie na rzecz powoda (...) S.A. we W. kwotę 5.976 zł (pięć tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje zwrócić od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu we Włocławku na rzecz powoda (...) S.A. we W. kwotę 6.613 zł (sześć tysięcy sześćset trzynaście złotych) z konta zaliczek ((...)/ (...)) tytułem różnicy między kosztami pobranymi a należnymi.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą we W. w dniu 10 maja 2013 r. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych (...) Z. W., (...) Sp. jawnej, B. S., G. W. na swoją rzecz kwoty 45.758,97 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z poniesionymi przez nią kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazała, iż (...) S.A. we W. w dniu 24 sierpnia 2012r. zawarł z (...) Z. W., (...) Sp. jawną umowę sprzedaży nr (...), na mocy której pozwany zobowiązał się m.in. do regulowania wystawionych faktur VAT w terminie 14 dni od dnia wystawienia faktury. Zgodnie z zapisem § 4 ust. 5 w/w umowy zabezpieczeniem dla umowy jest weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową. Pozwany (...) Z. W., (...) Sp. jawna złożył do dyspozycji powoda weksel in blanco, na rewersie którego znajduje się poręczenie wekslowe do pełnej kwoty zobowiązania udzielone przez pozwane G. W. oraz B. S.. Z uwagi na fakt, iż (...) Z. W., (...) Sp. jawna nie uregulował w terminie wymaganych należności, powód w dniu 4 kwietnia 2013r. wypełnił weksel „in blanco” na łączną kwotę 45.758,97 zł. Suma wekslowa obejmuje: należność główną w kwocie 43.515,80 zł i odsetki ustawowe wyliczone na dzień wypełnienia weksla w kwocie 2.243,17 zł. Pismem z dnia 04 kwietnia 2013r. powód powiadomił pozwanych o uzupełnieniu weksla i wyznaczył termin płatności sumy wekslowej na dzień 25 kwietnia 2013r. Pozwani nie uregulowali należności.

W dniu 02 października 2013r. Sąd Rejonowy we Włocławku wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym uwzględniając w całości zgłoszone roszczenie.

Z uwagi na brak możliwości doręczenia pozwanym nakazu zapłaty (brak aktualnych adresów miejsca zamieszkania), postanowieniem z dnia 07 sierpnia 2014r. uchylił w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym i zawiesił postępowanie w sprawie.

Postanowieniem z dnia 7 października 2015r. Sąd Rejonowy we Włocławku podjął zawieszony postępowanie i ustanowił dla nieznanych z miejsca pobytu pozwanych Z. W., S. S., B. S. i G. W. kuratora w osobie radcy prawnego.

W odpowiedzi na pozew, kurator dla nieznanych z miejsca pobytu pozwanych, wniósł o oddalenie powództwa w całości. Kurator wskazał, że strona powodowa nie udowodniła swojego żądania, nie przedstawiła dowodów uzasadniających roszczenie, bowiem nie przedłożyła umowy ani innych dokumentów, z których wynikałaby wysokość wymagalnej i płatnej zgodnie z warunkami umowy należności i data jej zapłaty, w konsekwencji nie wykazał co się składa na sumę wekslową. Z ostrożności procesowej, kurator zgłosiła również zarzut przedawnienia.

W piśmie procesowym z dnia 04 marca 2016r. powód podniósł, że należność główna wynika z nieuregulowanych przez pozwaną spółkę należności wynikających z faktury VAT (...) z dnia 15 października 2012r. oraz faktury VAT (...) z dnia 31 października 2012r. Powód wypełnił deklarację wekslową w związku z brakiem zapłaty i poinformował pozwanych o uzupełnieniu weksla i wyznaczył termin płatności sumy wekslowej na dzień 25 kwietnia 2013r. Artykuł 10 ustawy prawo wekslowe dotyczący weksla niezupełnego w chwili wystawienia (weksla in blanco) reguluje dopuszczalny zakres zarzutu niezgodnego z porozumieniem uzupełnienia weksla, nie ma jednak na celu podważania abstrakcyjnego charakteru zobowiązania wekslowego. To pozwany winien wykazać, że kwota żądana przez powoda w rzeczywistości nie należy mu się. Podstawą oceny roszczeń powoda w odniesieniu do pozwanych będących poręczycielami weksla nie może być stosunek podstawowy, leżący u podstawy wystawienia weksla gwarancyjnego, będącego wekslem in blanco. Zdaniem powoda, brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu przedawnienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 sierpnia 2012 r. strona powodowa zawarła z pozwaną (...) Z. W., (...) Sp. jawną umowę, której przedmiotem była sprzedaż przez powoda pozwanej spółce paliw ciekłych, płynów eksploatacyjnych oraz akcesoriów samochodowych na swoje stacji paliw, zlokalizowanej na terenie zajezdni we W., przy ul. (...). Na mocy łączącej strony umowy, powód był zobowiązany do wystawiania faktur VAT za sprzedane paliwo, dwa razy w miesiącu, według cen obowiązujących w dniu tankowania pojazdu. Pozwana (...) Z. W., (...) Sp. jawna była zobowiązana do zapłaty w terminie 14 dni od wystawienia faktury, przelewem lub gotówką w kasie stacji paliw.

Zabezpieczeniem zawartej umowy, był weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową. (...) Z. W., (...) Sp. jawna reprezentowana przez wspólników Z. W. i S. S. złożyła do dyspozycji powoda weksel in blanco, na rewersie weksla znajduje się poręczenie wekslowe do pełnej kwoty zobowiązania, udzielone przez pozwane G. W. i B. S.. W deklaracji wekslowej pozwani wskazali, iż weksel in blanco stanowi zabezpieczenie płatności za dostarczone paliwa płynne z odroczonym terminem zapłaty na podstawie umowy (...) z dnia 24.08.2012r. do kwoty 113.000 zł. Na tej podstawie poręczyciele wekslowi zobowiązali się do udzielenia poręczenia wekslowego za zobowiązania (...) Z. W., (...) Sp. jawnej. Weksel zawiera podpis wystawcy wraz z adresem siedziby wystawcy. Na odwrocie weksla poręczenie za spłatę zobowiązania wekslowego złożyły G. W. i B. S., wskazując swoje numery PESEL.

dowód: umowa z dnia 24.08.2012r. – k. 95-97; weksel – k. 12; deklaracja wekslowa – k. 9; oświadczenia – k. 10, 11.

W dniu 15 października 2012r. powód wystawił fakturę VAT o nr. (...) za sprzedaż paliwa na łączną kwotę 24.560,10 zł z terminem płatności do dnia 29 października 2012r.

W dniu 31 października 2012r. powód wystawił fakturę VAT o nr. (...) za sprzedaż paliwa na łączną kwotę 33.365,10 zł z terminem płatności do dnia 14 listopada 2012r.

Pozwana (...) Z. W., (...) Sp. jawna częściowo uregulowała należności z tytułu w/w faktur, do zapłaty pozostało: z tytułu faktury VAT (...) kwota 10.150,70 zł, z tytułu faktury VAT nr (...) pozostała do zapłaty kwota 33.365,10 zł.

Pismem z dnia 18 lutego 2013r. powód wezwał (...) Z. W., (...) Sp. jawną do zapłaty kwoty 43.515,80 zł oraz odsetek w kwocie 1.545,73 zł w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. (...) Z. W., (...) Sp. jawna otrzymała wezwanie do zapłaty w dniu 27 lutego 2013r.

dowód: faktury VAT – k. 100-102; wezwanie do zapłaty wraz z dowodem doręczenia – k. 98-99

Z uwagi na fakt, iż (...) Z. W., (...) Sp. jawna nie uregulowała w terminie wymaganych należności, powód w dniu 4 kwietnia 2013r. wypełnił weksel „in blanco” na łączną kwotę 45.758,97 zł, która obejmuje należność główną w kwocie 43.515,80 zł oraz odsetki ustawowe wyliczone na dzień wystawienia weksla w kwocie 2.243,17 zł. Pismem z dnia 4 kwietnia 2013r. powód powiadomił wystawców weksla i poręczycieli o uzupełnieniu weksla i wyznaczył termin płatności na dzień 25 kwietnia 2013r., we W., tym samym poinformował

dowód: weksel – k. 12-12v

Strona powodowa poinformowała wystawcę weksla oraz poręczyciela, że weksel własny in blanco złożony stronie powodowej na zabezpieczenie zobowiązania został wypełniony. W zawiadomieniu o wypełnieniu weksla z jednoczesnym wezwaniem do zapłaty strona powodowa określiła termin i miejsce wykupu weksla. Wezwania zostały osobiście odebrane przez pozwanych. Mimo otrzymania wezwań, nie dokonali wykupu weksla.

dowód: powiadomienie o wypełnieniu weksla wraz z dowodami doręczenia – k. 15-20v

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne, ich autentyczność nie była zresztą przez strony kwestionowana.

Na wstępie należy zauważyć, że zobowiązanie wekslowe jest zobowiązaniem abstrakcyjnym. Posiadacz weksla ma roszczenie wekslowe, choćby przy powstaniu zobowiązania wekslowego nie było żadnego szczególnego tytułu zobowiązania (causa), choćby ten tytuł był nieważny, lub zgasł. Tego abstrakcyjnego charakteru weksla nie pozbawia okoliczność, że wobec pewnych osób, wymienionych w art. 17, dłużnik wekslowy może zasłaniać się zarzutami, opartymi na swych stosunkach osobistych (ex causa) z wystawcą lub posiadaczami poprzednimi. Jest to bowiem sytuacja wyjątkowa, która przy powstaniu zobowiązania wekslowego nie jest brana w rachubę, gdyż weksel z natury swej jest przeznaczony do obiegu, a podpisując i wręczając weksel zobowiązany z weksla zaciąga zobowiązanie abstrakcyjne wobec przyszłego jego posiadacza (I. R. red., Prawo Wekslowe. Komentarz. Orzecznictwo, s. 11, 362).

Sąd zważył, że prawo wekslowe dopuszcza możliwość wystawienia weksla, który w chwili wystawiania nie zawiera wszystkich elementów niezbędnych dla jego ważności określonych w art. 1 i 2 oraz 101 i 102, tj. weksla in blanco. Weksel własny in blanco jest to zatem dokument zawierający co najmniej podpis wystawcy złożony w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. Z chwilą wystawienia weksla in blanco i wręczenia go wierzycielowi następuje zawarcie porozumienia między wystawcą weksla lub akceptantem, a osobą, której ten weksel zostaje wręczony, określające sposób jego uzupełnienia. Porozumienie takie jest umową zawieraną pomiędzy odbiorcą weksla a wystawcą weksla lub akceptantem, do której stosuje się przepisy kodeksu cywilnego. W przypadku, gdy weksel in blanco jest poręczany, umowę zawiera także poręczyciel wekslowy. Wskazać należy, że art. 10 Prawa wekslowego nie wymaga szczególnej formy porozumienia wekslowego, może być ona osiągnięta także w sposób dorozumiany. W takim jednak wypadku z uwagi na specyfikę odpowiedzialności wekslowej musi to być przejaw woli, który, w świetle okoliczności towarzyszących, w sposób dostatecznie zrozumiały i niewątpliwy wyraża wolę wywołania skutków prawnych objętych treścią tej czynności prawnej (wyrok SN z dnia 28 maja 1998 r., III CKN 531/97). Za weksel in

blanco należy uznać także dokument opatrzony samym tylko podpisem poręczyciela (por. wyrok SA w Gdańsku z dnia 10 marca 1994 r., I ACr 1178/94, OSA 1995, z. 3, poz. 8).

Zgodnie z art. 30 ustawy z dnia 28 maja 1936 r. – Prawo wekslowe (Dz. U. z 1936 r. Nr 37, poz. 282 ze zm.) zapłatę weksla można zabezpieczyć poręczeniem wekslowym (aval) co do całości sumy wekslowej lub co do jej części. W myśl art. 32 powołanej ustawy poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Stosownie do dyspozycji art. 104 odpowiedzialność wystawcy weksla jest taka sama jak akceptanta weksla trasowanego. Na mocy zaś art. 28 akceptant (tj. trasat, który przyjął weksel) zobowiązuje się do zapłaty weksla w terminie płatności. W razie niezapłacenia weksla służy posiadaczowi weksla przeciwko niemu bezpośrednie roszczenie z weksla o wszystko, czego można żądać na podstawie art. 48 i art. 49 Prawa wekslowego. W myśl art. 48 pkt 2 przy wekslach, wystawionych i płatnych w Polsce, odsetek ustawowych od dnia płatności. Przepisy powyższe – zamieszczone w części ustawy dotyczącej weksla trasowanego na mocy art. 103 Prawa wekslowego mają odpowiednie zastosowanie do weksla własnego. Z powyższych przepisów wynika, że wystawca weksla własnego był obowiązany do zapłaty sumy wekslowej, a nadto w przypadku nie zapłacenia weksla – do spełnienia świadczeń ubocznych wymienionych w art. 48 Prawa wekslowego, zaś analogiczne zobowiązanie ciążyło na pozwanych B. S. i G. W. jako poręczycielom wekslowym. Odpowiedzialność wyżej wymienionych pozwanych jest solidarna, albowiem według art. 47 Prawa wekslowego – kto weksel wystawił, przyjął, indosował lub zań poręczył, odpowiada wobec posiadacza solidarnie, zaś posiadacz może dochodzić roszczeń przeciwko jednemu, kilku lub wszystkim dłużnikom bez potrzeby zachowania porządku, w jakim się zobowiązali.

Bezsporny był również fakt, że wystawca weksla (...) Sp. jawna Z. W., S. S. w dniu 24 sierpnia 2012r. złożył deklarację wekslową, w której upoważnił stronę powodową do wypełnienia weksla na sumę odpowiadającą kwocie zadłużenia wobec firmy (...) S.A. wynikającego z umowy (...) z dnia 24.08.2012r. wraz z odsetkami i kosztami oraz weksel ten opatrzyć datą płatności według swego uznania, natomiast pozwane B. S. i G. W. jako poręczyciele wekslowi wyraziły zgodę na treść powyższej deklaracji wekslowej. Strona powodowa domagała się na podstawie weksla zapłaty kwoty 45.758,97 zł od jego wystawcy oraz poręczycieli. Weksel ten stanowił zabezpieczenie spłaty zobowiązań pozwanych Z. W. i S. S. jako (...) spółki jawnej (...) wobec strony powodowej. Bezspornym jest również, że pozwani (...) Sp. jawna Z. W., S. S. oraz B. S. i G. W. jako poręczyciele wekslowi nie spłacili na rzecz strony powodowej żadnych kwot tytułem spłaty zadłużenia spółki jawnej (...) Z. W., S. S.. Nadto pozwani nie podnosili żadnych zarzutów co do ważności weksla, czy też zarzutów dotyczących sposobu jego wypełnienia.

Weksel przedstawiony przez stronę powodową odpowiada wymogom formalnym określonym w art. 101 Prawa wekslowego. Zgodnie z tym przepisem weksel własny zawiera:

- 1) nazwę "weksel" w samym tekście dokumentu, w języku, w jakim go wystawiono;
- 2) przyrzeczenie bezwarunkowe zapłacenia oznaczonej sumy pieniężnej;
- 3) oznaczenie terminu płatności;
- 4) oznaczenie miejsca płatności;
- 5) nazwisko osoby, na której rzecz lub na której zlecenie zapłata ma być dokonana;
- 6) oznaczenie daty i miejsca wystawienia wekslu;
- 7) podpis wystawcy wekslu.

Wskazać należy, iż podstawą odpowiedzialności pozwanych poręczycieli wekslowych stanowi art. 32 ustawy – Prawo wekslowe, zgodnie z którym poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady formalnej. Z kolei art. 30 Prawa wekslowego stanowi, że zapłata weksla może być zabezpieczona poręczeniem wekslowym (aval), co do całości lub co do części sumy wekslowej. Poręczenie wekslowe polega więc na

przyjęciu odpowiedzialności wekslowej za dług osoby podpisanej na wekslu. Nie zabezpiecza natomiast wywiązania się z umowy, w związku z którą został wystawiony weksel lub zostało udzielone poręczenie wekslowe. Oznacza to, iż poręczenie wekslowe jest zobowiązaniem abstrakcyjnym, niezależnym od umowy łączącej poręczyciela z osobą, za którą poręcza, ani od tego, czy umowa taka istnieje. Odpowiedzialność poręczyciela wekslowego jest samodzielna materialnie, niesubsydiarna, solidarna i w ograniczonym jedynie stopniu zależna od zobowiązania głównego. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (orzeczenie SN z dnia 17 grudnia 1962 r., 2 CR 1111/61, MoP 1993/3/23 oraz z dnia 11 V 1994 r., II CR 536/93 niepubl.) poręczenie wekslowe jest instytucją całkowicie odrębną od poręczenia cywilnego i stosuje się do niego wyłącznie przepisy prawa wekslowego. Przepisy Kodeksu cywilnego o poręczeniu nie mają zastosowania do poręczenia wekslowego nawet w drodze analogii. Odrębność ta podyktowana jest wzmożoną ochroną wierzyciela wekslowego, której służą przepisy zaostrzające odpowiedzialność dłużników wekslowych w porównaniu do dłużników cywilnych. Z tych względów uznać należy, że do poręczenia wekslowego nie stosuje się przepisu art. 878 k.c. dotyczącego poręczenia za dług przyszły. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd (wyrażony m.in. w orzeczeniu z dnia 28 października 1963 r. II Cr 249/63, OSNCP 1964, z. 10, poz. 208 i wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 22 maja 1996 r., I ACr 142/96), że do poręczenia wekslowego nie ma zastosowania również art. 878 § 1 k.c. uzależniający możliwość poręczenia za dług przyszły od określenia górnej granicy odpowiedzialności, mimo iż przepisy prawa wekslowego nie zawierają żadnej wyraźnej normy w przedmiocie objętym materią tego przepisu. Wynika to z podkreślanego w literaturze formalnego i abstrakcyjnego charakteru zobowiązania wekslowego. Instytucja awalu służy bowiem przede wszystkim ochronie interesu wierzyciela. Pozwane G. W. i B. S. złożyły jako poręczyciele podpisy na wekslu in blanco stanowiącym zabezpieczenie wykonania umowy pożyczki, stały się zobowiązanymi z tytułu udzielonego poręczenia wekslowego. Okoliczności tej oraz autentyczności podpisów złożonych na wekslu pozwane nie kwestionowały; nie kwestionował tego również kurator dla nieznanych z miejsca pobytu pozwanych.

Poręczenie może być udzielone do całej albo do części sumy wekslowej. W przypadku poręczenia do części sumy wekslowej ograniczenie to powinno być zaznaczone w treści oświadczenia poręczyciela. Jeżeli kwota poręczenia nie została określona – jak to ma miejsce w niniejszej sprawie – oznacza to, iż poręczyciel wekslowy poręcza za całość sumy wekslowej.

Odnosząc się do podniesionego przez kuratora dla nieznanych z miejsca pobytu będącego zarazem radcą prawnym – zarzutu przedawnienia (sformułowanego w bardzo oszczędny sposób), wskazać należy, iż zgodnie art. 70 prawa wekslowego nie można mówić o przedawnieniu przedmiotowego roszczenia, albowiem zgodnie z treścią tego przepisu roszczenia wekslowe przeciw akceptantowi ulegają przedawnieniu z upływem lat trzech, licząc od dnia płatności wekslu. Odnosi się to także do weksla in blanco (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2007 r. w sprawie sygn. akt V CSK 323/07). Dzień płatności przedmiotowego wekslu został wskazany jako 25 kwietnia 2013r., zaś powództwo zostało wniesione do Sądu w dniu 10 maja 2013r. Przedawnienie roszczenia, będącego przedmiotem stosunku podstawowego, ma znaczenie tylko w terminie wypełnienia weksla i może być podnoszone przez wystawcę weksla wyłącznie w ramach zarzutu wypełnienia go niezgodnie z umową (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2004 r., VCK 228/04, OSP 2005/11/130). Podstawa uzupełnienia weksla w przedmiotowej sprawie była związana wyłącznie z zabezpieczeniem roszczeń przysługujących powodowi, związanych z umową dostarczania m.in. paliw płynnych, zawartą z (...) Sp. jawna Z. W., S. S.. Zobowiązanie wekslowe wystawcy weksla własnego jest stosunkiem prawnym odrębnym względem leżącego u jego podstaw zobowiązania z umowy. W tej sprawie podstawą powództwa było wyłącznie zobowiązanie wekslowe. Terminy zaś przedawnienia roszczeń powstałych ze stosunków wekslowych regulują art. 70 i 71 prawa wekslowego.

Konkludując, Sąd uznał, że na podstawie weksla z dnia 04 kwietnia 2013r. stronie powodowej jako remitentowi przysługuje roszczenie w stosunku do pozwanych jako wystawców wekslu i poręczycieli wekslowych o zapłatę zarówno sumy wekslowej i odsetek ustawowych od dnia następnego po dniu płatności weksla tj. od dnia 26 kwietnia 2013r. Wskazać należy, iż powód wniósł o zasądzenie odsetek od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 10 maja 2013r. do dnia zapłaty, czym Sąd był związany.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 kc w zw. z art. 5 prawa wekslowego.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., wyrażającej zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. A zatem, Sąd zasądził solidarnie od pozwanych, będących stroną przegraną w niniejszym postępowaniu na rzecz strony powodowej kwotę 5.976 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Koszty strony powodowej: opłata w kwocie 572 zł, wynagrodzenia radcy prawnego w kwocie 2.400 zł ustalona na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, koszt wynagrodzenia kuratora wraz z wydatkami w kwocie 2.987 zł. – o czym orzekł w pkt. 3 wyroku.

W niniejszej sprawie ustanowiono kuratora dla nieznanych z miejsca pobytu pozwanych w osobie radcy prawnego D. D.. Wynagrodzenie należne kuratorowi z tego tytułu ustalono w oparciu o przepisy § 2 ust. 3 i § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.). Powyższe orzeczono w pkt. 2 wyroku, na podstawie przepisów art. 2 ust. 1 i 2, art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) w zw. z art. 130⁴ § 1 i 4 kpc w zw. z § 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 listopada 2013 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz.U. 2013 poz. 1476 ze zm.). Odnośnie wydatków poniesionych przez kuratora – radcę prawnego D. D., Sąd podzielił pogląd prezentowany przez Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 29 czerwca 2016r. (III CZP 26/16) w myśl, którego kosztami przejazdu do sądu pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym - jeżeli ich poniesienie było niezbędne i celowe w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. - są koszty rzeczywiście poniesione. Radca prawny D. D. oświadczyła, że poniosła koszt ok. 35 zł na paliwo, zatem Sąd uznał, iż wydatki niezbędne do stawiennictwa w Sądzie, na rozprawie wyniosły 35 zł.

Podkreślić należy, iż kurator dla nieznanych z miejsca pobytu, pomimo reprezentowania wszystkich pozwanych, podejmował czynności powtarzalne, odnoszące się w takim samym zakresie do wszystkich pozwanych.

Na podstawie art. 80 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2010.90.594 j.t. z późn. zm.) Sąd nakazał zwrócić powodowi od Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego we Włocławku kwotę 6.613 zł z konta zaliczek, tytułem różnicy między kosztami pobranymi a należnymi – o czym orzekł w pkt. 4 wyroku.